

- 3) Czy jest zgodne z zasadą braku związania, zawartą w art. 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, ograniczenie w czasie skutków wstecznych stwierdzenia nieważności z uwagi na jej nieuczciwy charakter klauzuli dolnego progu zawartej w umowie podpisanej z konsumentem z uwagi na ocenę ryzyka poważnych zakłóceń mających przełożenie na gospodarczy porządek publiczny i dobrą wiarę?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzedzające pytanie, czy w wypadku powództwa indywidualnego o stwierdzenie nieważności warunku zawartego w umowie z konsumentem z uwagi na jego nieuczciwy charakter jest zgodne z art. 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich domniemanie ryzyka poważnych zagrożeń przekładających się na gospodarczy porządek publiczny, czy też należy oceniać i ważyć je z uwzględnieniem konkretnych danych ekonomicznych, z których wynikać będą makroekonomiczne reperkusje przyznania skutków wstecznych stwierdzeniu nieważności nieuczciwego warunku?
- 5) Z kolei, czy w przypadku powództwa indywidualnego o stwierdzenie nieważności warunku zawartego w umowie z konsumentem z uwagi na jego nieuczciwy charakter jest zgodna z art. 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. [w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich], ocena ryzyka poważnych zagrożeń przekładających się na gospodarczy porządek publiczny w oparciu o skutki gospodarcze, jakie miałyby wystąpienie z indywidualnym powództwem przez dużą liczbę konsumentów? Czy też przeciwnie, należy ocenić to ryzyko w oparciu o skutki gospodarcze dla gospodarki konkretnego powództwa indywidualnego, z którym wystąpił konsument?
- 6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy zgodna z art. 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich jest abstrakcyjna ocena zachowania jakiegokolwiek podmiotu gospodarczego w celu oceny dobrej wiary?
- 7) Czy przeciwnie, konieczne jest, aby owa dobra wiara była badana i oceniana w każdym konkretnym przypadku z uwzględnieniem konkretnego zachowania danego podmiotu gospodarczego przy zawieraniu umowy i wprowadzaniu nieuczciwego warunku do umowy, zgodnie z wykładnią art. 6 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-433/15)

(2015/C 354/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi, D. Nardi, J. Guillem Carrau, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi do Trybunału o:

- a) stwierdzenie, że poprzez niezapewnienie, by dodatkowa należna opłata w związku z uzyskaną we Włoszech produkcją przekraczającą kwotę krajową począwszy od pierwszego roku rzeczywistego nałożenia dodatkowej opłaty we Włoszech (1995/1996) do ostatniego roku, w którym stwierdzono we Włoszech produkcję pozakwotową (2008/2009), została faktycznie pobrana od poszczególnych producentów przyczyniających się do nadwyżki produkcji, oraz zapłacona w odpowiednim terminie, po wcześniejszym powiadomieniu ich o kwocie należnej od nabywcy lub producenta w przypadku bezpośredniej sprzedaży, lub w razie nie zapłacenia opłaty w odpowiednim terminie, ustalona i ewentualnie wyegzekwowana od tychże nabywców lub producentów, rząd włoski uchybił zobowiązaniom, wynikającym z odpowiednich przepisów prawa Unii, obowiązujących w odnośnych latach, a w szczególności art. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 3950/92 ⁽¹⁾; art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1788/2003 ⁽²⁾; art. 79, 80 i 83 rozporządzenia (WE) 1234/2007 ⁽³⁾; a także w zakresie przepisów wykonawczych, art. 7 rozporządzenia (WE) nr 536/1993 ⁽⁴⁾; art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1392/2001 ⁽⁵⁾ oraz wreszcie, art. 15 i 17 rozporządzenia (WE) nr 595/2004 ⁽⁶⁾;

— b) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie żądań Komisja podnosi, że zgodnie z danymi przekazanymi przez włoskie organy lub uzyskanymi w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, kwota dodatkowej należnej opłaty jaka pozostała do zapłaty wynosi 1 343 milionów EUR. Całkowita kwota dodatkowej opłaty rzeczywiście odzyskanej wynosi około 282 milionów EUR wobec całkowitej kwoty z tytułu nałożonej opłaty wynoszącej 2 305 milionów EUR w okresie od pierwszego roku gospodarczego, w którym system dodatkowej opłaty został formalnie wprowadzony we Włoszech (rok 1995/1996) do ostatniego roku, w którym zanotowano produkcję pozakwotową (rok 2008/2009). Po odliczeniu kwot uwzględnionych w harmonogramach spłat (469 milionów EUR) i kwot uznanych za niemożliwe do odzyskania (211 milionów EUR), stosunek między rzeczywiście pobraną opłatą a opłatą pozostającą do odzyskania z wyłączeniem kwot uwzględnionych w harmonogramach i kwot uznanych za niemożliwe do odzyskania wynosi 21 %. W istocie, kwoty rzeczywiście odzyskane stanowią mniej niż 1/4 kwot pozostających do odzyskania w dniu wydania uzasadnionej opinii.

Komisja zauważa, że proporcja kwot rzeczywiście odzyskanych względem kwot należnych za każdy rok gospodarczy, po odliczeniu kwot uwzględnionych w harmonogramach spłat i kwot uznanych za niemożliwe do odzyskania wskazuje na brak skuteczności systemu nakładania dodatkowej opłaty, gdyż proporcja ta jest zasadniczo niższa niż 21 % w rozważanych okresach i to niezależnie od faktu, iż termin wyznaczony w uzasadnionej opinii upływał ponad pięć lat po zakończeniu ostatniego roku gospodarczego, w którym została odnotowana nadwyżka produkcji we Włoszech.

W związku z uzasadnieniem Włoch, zgodnie z którym skuteczne odzyskanie kwot należnych z tytułu opłaty zostało utrudnione z uwagi na liczne skargi, które są wciąż zawisłe, wniesione przez dłużników w związku z nakazami zapłaty, Komisja przedstawiła dane dotyczące kwot rzeczywiście odzyskanych względem kwot pozostałych do odzyskania, co do których odnośne należności nie zostały zakwestionowane w ramach danego roku gospodarczego. Dane te wskazują, że w stosunku do należnej kwoty w wysokości około 1 068 milionów EUR, odzyskanych zostało tylko 241 milionów EUR, co stanowi 23 % należnych kwot, przy czym brak jest w tym zakresie uzasadnienia.

Zważywszy, że celem dodatkowej opłaty jest przeciwdziałanie produkcji mleka przekraczającej krajowe ilości referencyjne, utrzymujące się uchybienie w zakresie odzyskania tak istotnych kwot, 20 lat po wprowadzeniu systemu kwot produkcji we Włoszech i 6 lat po odnotowaniu ostatniego przekroczenia włoskich krajowych ilości referencyjnych, prowadzi do pozbawienia zamierzonej przez prawodawcę skuteczności systemu dodatkowej opłaty, o czym świadczyć może również fakt systematycznego przekroczenia krajowych ilości referencyjnych w każdym roku gospodarczym w okresie od 1995/1996 do 2008/2009.

Komisja utrzymuje, że nieodzyskanie tak dużych kwot z tytułu opłaty dodatkowej jest związane ze szczególnymi zaniedbaniami ze strony Republiki Włoskiej, które to zaniedbania stanowią wyjaśnienie braku skuteczności systemu nałożenia dodatkowej opłaty we Włoszech w odnośnym okresie.

Po pierwsze, chaos legislacyjny, jaki charakteryzuje włoskie przepisy wykonawcze spowodował opóźnienia w skutecznym wprowadzaniu systemu opłat we Włoszech oraz doprowadził do nadzwyczajnej liczby postępowań sądowych, powodując wstrzymanie pobierania opłaty z uwagi na zawieszenie zapłaty orzeczone przez sądy krajowe w ramach środków tymczasowych.

Po drugie, Włochy nie wykorzystały skutecznie wszystkich dostępnych mechanizmów administracyjnych w celu skutecznego odzyskania należnych kwot z tytułu opłaty, takich jak rozliczenia. Możliwość rozliczenia należnej opłaty i pomocy przyznanej w ramach wspólnej polityki rolnej została wprowadzona w nieskuteczny i spóźniony sposób, przy czym nadal obowiązują włoskie przepisy, które uniemożliwiają dokonanie takiego rozliczenia.

Po trzecie, postępowania w sprawie ściągania opłat zostały w dużej części zablokowane od dnia wejścia w życie ustawy 33/2009 do chwili obecnej, z uwagi na brak przepisów wykonawczych lub ustaleń umownych między organami władzy a zainteresowanymi podmiotami koniecznych do zakończenia tych postępowań.

Po czwarte, zdaniem Komisji z uwagi na błędy metodologiczne ze strony administracji odpowiedzialnej za odzyskanie opłat, należne kwoty niesłusznie zostały uznane za niemożliwe do odzyskania, powodując w związku z tym dalsze uchybienia w zakresie skutecznego pobierania dodatkowej opłaty.

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające dodatkową opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 405, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1788/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 270, s. 123).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299, s. 1).
- (⁴) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 536/93 z dnia 9 marca 1993 r. ustalające szczegółowe zasady stosowania opłaty dodatkowej w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 57, s. 12).
- (⁵) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1392/2001 z dnia 9 lipca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 ustanawiającego opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 187, s. 19).
- (⁶) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 595/2004 z dnia 30 marca 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1788/2003 ustanawiającego opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 94, s. 22).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Labour Court (Irlandia)
w dniu 13 sierpnia 2015 r. – Dr David L. Parris/Trinity College Dublin, Higher Education Authority,
Department of Public Expenditure and Reform, Department of Education and Skills**

(Sprawa C-443/15)

(2015/C 354/26)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Labour Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dr David L. Parris

Strona pozwana: Trinity College Dublin, Higher Education Authority, Department of Public Expenditure and Reform, Department of Education and Skills

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyskryminację ze względu na orientację seksualną, z naruszeniem art. 2 dyrektywy 2000/78/WE (¹), stanowi zastosowanie w zakładowym programie emerytalnym zasady ograniczającej wypłatę świadczeń rodzinnych na rzecz żyjącego zarejestrowanego partnera osoby będącej członkiem programu po jego śmierci poprzez wprowadzenie wymogu zawarcia zarejestrowanego związku partnerskiego przez członka programu i jego żyjącego zarejestrowanego partnera przed ukończeniem przez członka programu 60. roku życia, w sytuacji gdy przed 60-tymi urodzinami członka programu prawo krajowe nie zezwalało na zawarcie zarejestrowanego związku partnerskiego, a członek programu i jego zarejestrowany partner żyli w stałym związku partnerskim przed tą datą?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

2) Czy dyskryminację ze względu na wiek, z naruszeniem art. 2 w związku z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2000/78/WE, stanowi wprowadzenie przez świadczeniodawcę zakładowego programu emerytalnego ograniczenia w zakresie uprawnienia do otrzymywania renty rodzinnej przez żyjącego zarejestrowanego partnera członka programu po jego śmierci w postaci wymogu zawarcia zarejestrowanego związku partnerskiego przez członka programu i jego zarejestrowanego partnera przed 60-tymi urodzinami członka programu, w sytuacji gdy: